

HAVONKÉNT MEGJELENŐ TÁRSADALMI ÉS VALLÁSI KÉPES FOLYÓIRAT,
MELYBEN MINDENEKELŐTT A KISÚJSZÁLLÁSI REFORMÁLT EGYHÁZ HIVEIHEZ, DE MÁS HELYEKEN LAKOZÓ
EMBERTESTVÉREIHEZ IS SZÓLTÖRÖK IMRE KISÚJSZÁLLÁSI REF. LELKIPASZTOR, FELELŐS SZERKESZTŐ

Cselt. 20. 28. Viseljetez gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett; az Isten anyaszentegyházának legeltetésére.

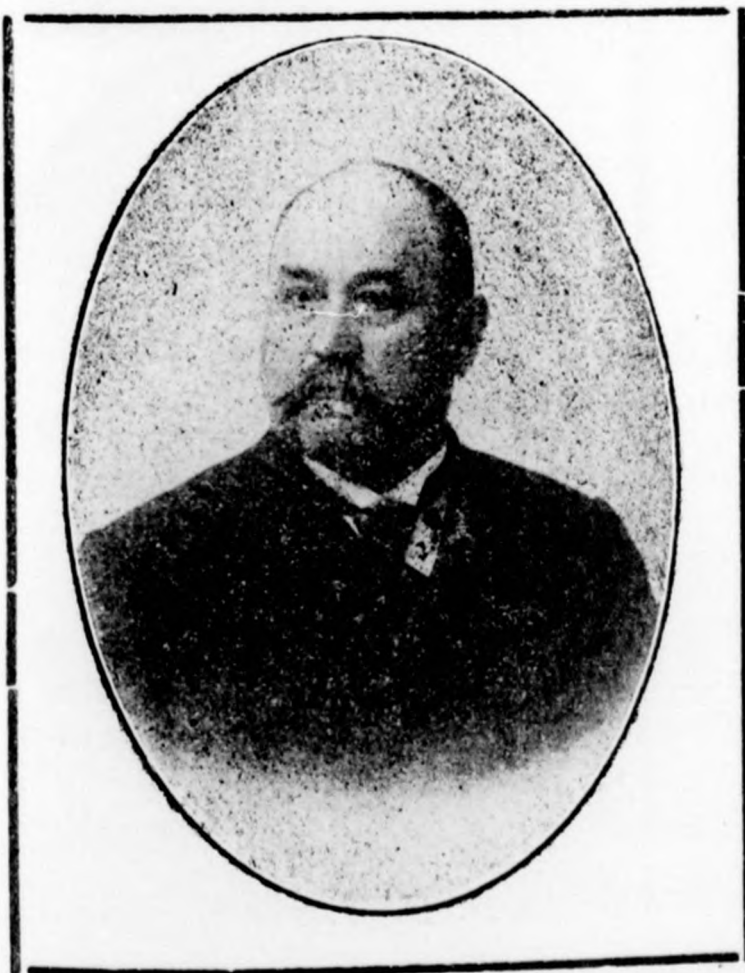
Ap. csel. 20-24 Semmiel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40 A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

Néhai Pethe Gábor

v. városi rendőrfőkapitány, egykor polgármester is, v. presbiter, egykor egyházközségi főgondnok.

Május hónap 17-én hunyt el csendesen, s 19 én délután temették; szokatosan nagy tömeg kísérte őt utolsó útjára;

szeretteinek könnyullása harmatozta be azt az utat és sokan sirtak együtt a sirókkal. Szép nagy családját — óh hogy szerette őket! — itt kellett hagynia. Nem érhetette meg, mikor kedves unokája, legidősebb leányának gyermeke, ki az ő szárnyai alatt volt, középiskolai tanulmányait elvégzi; — két kis iker unokáját nem állítja többé maga elé szeretettel rájuk mosolyogva, s azok édes anyját nem vigasztalhatja kétszeres gyászában — atyai szive biztató szavával; bus gondolata nem száll többé a Körös partja felé szép nagy városba, hajh az ő lelkének szomorú városba, holottan édes leánya él nagybetegen, kiért ezernyi gond szakadt rá egykor az édes atyai vállakra, — lélekre, de, ha százszorosan annyi lett volna is, nem volt volna az sok s nem volt volna nehéz . . . édes

leányáért; — odarogyva atyja ravatala mellé a negyedik leány, orcáján a gyász halaványsága, fel-felsíró zokogását mintha most is hallanók; s az ötödik leány, a legkisebb, ki legutoljára ment el a szép fehér-falas szülői házból, hova kincseivel, kis gyermekeivel, mint galamb a régi fészekbe vissza-visszaszállt: — hitvесе, gyermekei, unokái, szerettei az ő földi orcáját nem látják már többé! Könnyü elnézegetni mindezt egy-egy temetésnél, a szomorú jeleneteket leírni is semmiség annak, ki nem szenvedte át; én már átszenvedtem, atyám koporsóját könnyekkel öntöztem, — nekem szomorúság mindezeket írnom.

Szép fehér-falas ház, fris magasszálú pázsit előtte; kereklevelű muskátlik magasra felnőttek, mint egy kicsi erdő, az üveges gangon, ablak előtt az utcai kis kertben rózsatövek állnak; — hajh letaposva a fű, — szépsége elhervadt, a koporsó körül ott állottunk rajta; a ház lakóinak szomorú sorától tán nem is virul ki az idén a muskátli virága s szomorú rózsává változik, lehajtja ágait szomorun a rózsa.

Hogy megüresedett a ház, amelyben egykor, mint Longfellow idegen költő mondja: fri-hátd hoszpiteliti, a szívet kitaró vendégszeretet lakozott, hol zene zendült, pohár összecsendült s most ott a gyász lakik.

Az az erős ember beh hamar össze is omlott. Micsoda csontozat, micsoda izmok! De láttuk egy pár év óta már, hogy valamely belső kór emészti; ödöngő nagy léptekkel, fejét busan leeresztve ment hivatalába naponként. Egyszer csak úgy jött, hogy az uton pihenni is kellett, hosszú volt már az

ut hazáig; azután jött az ágy, végtére, a koporsó.

Még a dán király haláláról szóló híreket olvasgatta az ujságból, aztán szólt halkán: „Igy szeretnék meghalni!“ Másnap valamely dübörgést hallott háza mennyezete felett. Mi dübög odafenn, tán a cselédek járnak ott teregetni? . . . Pedig a menny kapuja nyílt-nyiladozott, tán az dübörgött úgy? Egy nagy sohajtás még, és úgy halt meg hirtelen, mint az a király. — És teregették a gyászfekete lepleket, meg a szemfedeleket a halott-takarítók. Aztán dübögés hallatszott lenn egy sirban, hullottak a hantok, eltemették őt.

Hivatala nehéz hivatal volt, melyet mint városunk egyik legelső előljárója betöltött. Kényes kérdések nyernek ott elintézését, ítéleteket kell kimondani, érdekeink könnyebbenszenvednek csorbát, mint a könnyű habcukor — nehéz hivatal az, nehéz betölteni. Mint töltötte be ő, már nem emberek ítélik meg, hanem az örök Itélő!

A mi egyházunk, gyülekezetünk építése körül maradandó érdemei vannak; lelkes szónoklatával, melyet tősgyökeres magyaros észjárás és magyaros szófüzés, kifejezések jellemeztek, az egyházmegyei gyűléseken is feltűnt, sőt egy alkalommal valóságos ünneplés tárgya volt a két kisujszállási: Pethe Gábor és Dr. Pallagi Gyula. Mindketten porladnak már.

Igy mulik el a világ minden dicsősége, az élet kedvessége, — földi boldogság — földi szenvedés lészen mennyei örömmé.

„Emléke felett szeretteinek kegyelele s emlékezete virraszt“ — szomorú gyászjelentésén e szavak vannak írva, fejfáján pedig e betűk:

A. B. F. T. R. A.

Gondolataim a pünkösti urvacsorai ágendám fölött.

Állván az Urnak szent asztalánál pünköst ünnepének első napján, hova — sajnos! — csak 211 lélek kívánczozott, járult akkor, pedig, ha e szám után még egy 0-t vetettünk volna, az a szám se lett volna sok gyülekezetünk népességéhez arányítva: lelkem gondolatait, szívem érzéseit szavakba öntöttem, hirdettem az Ur halálát.

Hirdettem, hogy mint háborgattatott, üldözötte, szenvedett, testét-lelkét összetörték, vérét kiontották, meghalt a Jézus Krisztus értünk a váltság napján. (Ma meg — úgy tetszik — hogy kinek akkor teste halt vala meg, a lelke hal meg szívünkben, lelkünkben ... mi miattunk, mi vagyunk okai, bűneink által. Óh hányszor kell így meghalnod, mi Urunk Jézus Krisztus!) Elgondolkoztam aztán, hogy az Ő halála — s a szentasztal milyen végtelen áldás az emberi nemzetségre nézve! Halálának emléke, érdeme, hogy úgy mondjam: összetört testének ereje, — a szentasztal az embernek békességet, erőt, reményt ad.

Pünköst ünnepében, már azt megelőzőleg is hullott a zápor szakadatlanul. Arannyal-kincscsel érő minden csöppje a májusi esőnek, de jaj ha sok, ha megdől a gabonaszár s szegényember talpalattnyi szikes földecskéjén megáll a víz! De hát még ott, hol árvizeknek iszapos hulláma omlik, terjed, házak megomlanak, az embernek esztendőkön, évtizedeken át becsületes munkával, szorgalommal összegyűjtött javai semmivé lesznek ... hol találjon nyugalmat, új erőt, reményt a mindenét vesztett, jólétének romjai fölött kesergő ember, a csapástól felzaklatott szív?!

Tavaszi hűs szellő, mely lágyan borzolja a gabonaszálak szép hullámos erdejét, mintha Isten járna lábaival a zöldhamvas vetések felett, — tavaszi hűs szellő, beh

kedves vagy nekünk, a ki a kapásnak homlokáról szeliden szárogatod a verejték gyöngyökét, s felviszed mint imádságot az Égre a munkához Isten által adott erőért, — tavaszi szellő kedves vagy nagyon, de jaj, ha Tornádóvá kavarodik a vihar s falvakra, városokra lecsapva erős szárnyával, pusztítva forog, s az ember könye, mint zápor hull nyomába.

Am javaink, hogyha elvesznek, az kisebb dolog, mintha életünk vész. Mint vizáradat szélesen hömpölygő fodros hullámai, szívökben, mint forgó vihar, a felajzott indulat, — nyomult előre Budapest utcáin-terein sok tizezer ember. Nem kenyérért jajdulva fel ezuttal, valami jogért És mi lett; tudjátok a szomorú történetet! Fegyverek dörögtek, meg a nagy ágyuk felvonulása alatt-is reszketett a föld, fellobogó tüzek, véromlás, sebesültek nyögése, jajkiáltása, aztán halottak némasága, s a halottakat siratók égreakiáltó bánata: — ez az eredmény! 20 millió ember lakik Magyarországon, abból úgy írja egy könyv: 9 millió csak a magyar, s az a 9 millió is egymásra tör. Bizony el kell vesznünk. Aki felajzotta 10 ezrek szívét, az a felelős a sok omló vérért, a jog vértanuinak koporsóiért, a sok jajszóért, gyászruháért, — Elfelejtette már rég a világ, hogy a békességre igyekezők, csak azok a boldogok

Emlékeztek-e arra a csütörtökre (:május 23:)? Rémhírek, mint viharmadarak vagy mint a tüzvész repülő szikrái, szaldestak szét a lelkeink felett. Nem volt békességünk, csak nyugtalanságunk. Pedig az indulatoknak csak egy kicsi része tört ki a szivekből, mintha egy füstgomolyt kivet a nagy Vezuv, de hát még a többi indulat, az elfojtott, a szívbe visszaüzött indulatok?! Milyen jövődő elé néz a világ?

Nincsen békesség a lelkünkben!

Aztán eszembe vettem sorsunkat, tévedéseinket, bűneinket, — ki rossznak, bűnösnek tudja magát, szegény szerencsétlen embertársam te, — s ki jónak hiszi magát, de rossz, óh te még szerencsétlenebb! Kik szájakra meritek venni, hogy igazak vagytok, másnál különbek, kik utcák szegeletére, — vizitek ugymondott: vallásosságokat s nagy lelki gőggel néztek le bennünket szegény bűnvaló publikánusokat. Kik összegyűltek szent dalt énekelni, pünköszt ünnepében, iszapos-békalencsés tó vize mellé: van-e sziveteknek békessége? elveszitek még a mi lelkünk csendességét is dolgaitokkal.

Hová fussunk, hová meneküljünk, ezer a baj, rettentő a világ, rémképeket tár elénk az élet.

Sok aggodalmat vivén lelkemben a szent asztalhoz, mintha ott a békességnek Lelke szállt volna rám s az egész Krisztustól gyűjtött nyájra, a gyülekezetre is; mintha e szózat hallatszott volna felettünk, a szivünk felett: Az én békessége-

met adom-titéktek!« Óh áldott légy Isten ki mennyei békességet adsz a földi élet ezer háborúságai között. Allelujah! — mely ezt jelenti magyarul: Dicsérjétek az Urat. Allelujah!

Ünnep másodnapján Ismét volt Urvacsora-osztás a mi templomunkban, volt a szegény aggok, sorsüldözöttek menedékhelyén is. Sőt elmentem, ki e sorokat írom, a — puszta lakóihoz is, jó 10 kilométeres volt az utam odáig, vissza megint annyi, szakadt az eső, a szél is hidegen fujt, de milyen gyönyörűsége volt lelkemnek: kongott a puszta harangja, sáros uton, árkokon át, küzdelemmel-fáradsággal gyültek-gyülekeztek a puszta lakói, prédikáltam, énekeltek, imádkoztunk, az egyszerű szent vendégség asztalanál vettük a kenyeret s a bort . . . és mintha ez tetszett volna az Égnek, örömsugárral kiragyogott az ég, eső megszűnt, szél megállott, gyönyörű volt a déleste a kunsági róna felett.

Allelujah!

Jézus Krisztus halálos ítélete.

A rég mult időknek sok nevezetes emléke maradt ránk, a miket az újabb időkben fedeztek fel. De egyik sem érdekelhet bennünket jobban, mint azok, a mik a Megváltónkra vonatkoznak.

A kasertai kápolnában őriznek egy megtalált érclapot, mely az egész emberiség számára nagy értékkel bír. Erre az érclapra zsidó nyelven annak a halálos ítéletnek eredeti szövege van belevésve melyet Poncius Pilátus római helytartó a Jézus Krisztus fölött kimondott. Egy erre a célra kiküldött bizottság fordítása szerint, a szöveg tartalma a következő:

»Ítélet, melyet Poncius Pilátus, alsó galilleai helytartó mondott ki arra nézve,

hogy a názárethi Jézus kereszthalált szenvedjen. Tibérius császár uralkodásának 17-ik esztendejében, március hó 25-én a szent városban, Jeruzsálemben, Anániás és Kajafás papságának idejében.

Poncius Pilátus, alsó galilleai helytartó, páaton székében ülve, elítéli a názárethi Jézust, hogy két lator közt keresztre feszíttessék; mivel a népnek nagy és nevezetes képviselői kimondják, hogy:

1-ször, Jézus ámitó,

2- » Jézus lázitó,

3- » Jézus a törvények ellensége.

4- » Jézus hamisan Isten fiának nevezi magát.

5-ször Jézus hamisan Izrael királyá-

nak nevezi magát.

6-szor Jézus pálmákat hordozó embertömeg kíséretében vonult be a templomba.

Poncius Pilátus tehát megparancsolja, az első centuriónak. Quirilis Kornéliusnak, hogy Jézust a vesztőhelyre vezesse s megtiltja minden embernek, szegénynek és gazdagnak, hogy Jézus kivégeztetését megakadályozza.

A tanuk, a kik az ítéletet aláírták, a következők:

1. Robani Dániel farizeus,
2. Zarabatal János,
3. Robani Rafael,
4. Coper irástudó.

Jézust a »Sarena« nevű kapun át kell kivezetni Jeruzsálemből.

Ennyiből áll az ítélet, melyben a vádak nincsennek igazolva. A szöveg alá még ez a megjegyzés van bevésve: »Ha-

sonló lap küldetett szét minden törzsnek. — A többi lapok azonban nem kerültek meg.

És midőn ezt végig olvasgatom, azt kérdezi a lelkem, hogy az Ur Jézus Krisztus, ki ül az Ő Atyjának jobb keze felől s onnan léssen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat, mint fog majd itélni azok felett, kik állanak az Ő ítélőszékének előtt: Poncius Pilátusz helytartó, Tibérius császár, Ananiás és Kajafás főpapok, meg Quirilis Kornéliusz és a többiek, és egyszer mi is mindnyájan? Embertestvéreim, gondoltok-e arra, hogy a keresztfán szenvedhető halál minden kinjainál mennyivel irtózatossabb az örök halál. Mert meghalni több kevesebb szenvedés után a test halálával, mi ez ahhoz képest, mikor az ember öröké haldoklik s örökre meghal.

Ennek meggondolása tartson vissza bennünket a bünöktől, melyekkel Isten lelkét folyton-folyvást szomoríjuk.

Egy halálra ítélt rablógyilkos verse.

Jöjjetek Én hozzám!

Kik sirtok, szenvedtek, szegények,
Ezernyi gondban küzdve éltek,
S békét nem ismer lelketek,
Oh szánlak, szánlak bennetek!

Maddő leszen a küzködéstek
Amig csak önző földi érdek
S hitvány, muló haszon a cél
És lelketek halott, — nem él!

Ha csak a földre néztek egyre
Igy váraoztok csalfa üdvre,
Tán leltek kincset, aranyat,
De lelketek szegény marad.

Ha földön élsz is, nézz az égbe,
Csak onnan szállhat rád a béke,
S ha Istent hűtlen elhagyod,
Lehet várad — s nincs otthonod.

Keresd tehát, mi nem mulandó,
Mi él örökké s egyre tartó,

Ám máshol ezt meg nem nyered,
Azt Jézus nyújtja im neked.

Menj hát hívő nép, ott az élet,
Ott enyhül majd a szenvedésed,
Ott száll s ivedbe égi fény,
Pihenve Jézus szent szívében.

Igy irt, egy gyilkos de nem úgy élt. Krisztus pedig a hogy tanított, ugyis élt. Ezért is nem volt Ő ember, hanem Isten. — Hejh, ha be tudnók töltetni, amire Ő bennünket tanított, hogy a szív teljességéből szóljon a száj, s ha, amit hirdetünk, szólunk, azt escelekednők is: akkor nem kellene a Bali mester bitófája, nem lennének telve a börtönök, nem lenne annyi büntől megmérgezett élet, annyi gyalázat, annyi könny a világon.

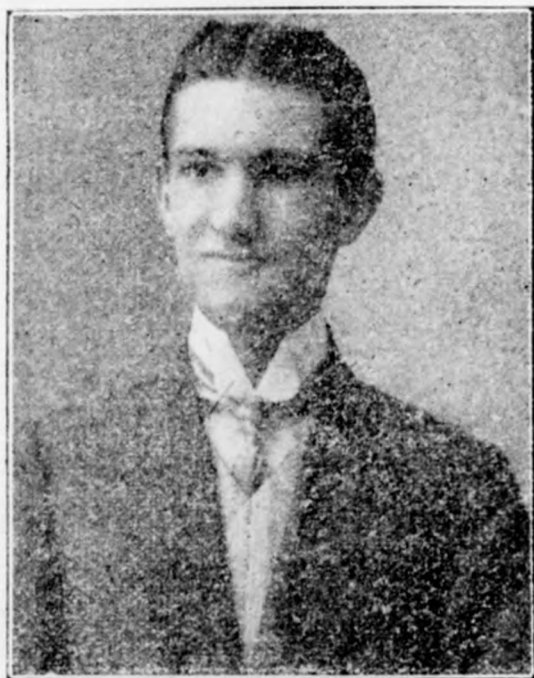
Benes József is, ha úgy élt volna, mint a hogy a versét írta, a pozsonyi Ventur-utcai két áldozat most is élne, s Benes lelke se halna meg örökkévaló halállal.

Szomorú hírek Turkevéből.

Néhai Zsengellér Béla emlékezete.

Turkeve városnak sok nevezetes családjára szakadt rá gyász az utóbbi időben Isten rendelkezéséből. Minek emlegessük újra, sziveket gyötrünk tán vele, a kedves ifju hölgyet, kire mint fehér lilomra omlott le a fellegek tüze s porhamuvá lett a fehér lilom. Temettek ismét, szép nagy temetéssel egy tisztas asszonyt, nagy sereggel gyültek össze bus arcu emberek s ugyanazonan egy kedves ifju, kinek képemását emlékezetül bánatos szívvvel adjuk közre ime e kis ujságban, lehatlító testtel, Istenhez visszatérő lélekkel,

Zsengellér Béla.

ment át a másik, a jobb világba. Ismerem és felette igen szerettem. Óh, hogy láttam akkor, mikor megismertem először, és hogy kellett később viszontlátnom! Először úgy látták őt szemeim, hogy fején aranyos tollforgós kunfejedelmi főveg volt, válláról szép színes palást redőkben omlott, kezében villanó kicsi kard, ajkán csendülő szózat, mögötte kicsi kunvitézek; életre hívták a letűnt időket gyermek színjáték jelenésiben. Ő mondta-zengte, a mit én

megirtam, gondolatom tolmácsolója volt ő s a lelkünk akkor úgy egygyé fonódott, az én lelkem, ki egy kis színjáték írója voltam, s az ő lelke, ki a régi ő s kun regében a kun fejedelem fia volt: Zádor!

Álom volt az egész, könnyen változó színi jelenés! Látnom kellett ismét. Fejedelmi köpeny helyett rá a beteg ágy paplana borult, s ki egykor kardot tartott gyermeki kezében, ott a betegágyon lázas homlokához szoritotta kezével a kezem. Minden csak jelenés, minden az ég alatt! Változott ismét a kép, szomoruról még szomorubbra. Halvány beteg arcából, halottnak halvány orcája lett. Kék diszes halotti koci, koszorukkal boritva, jött a templom felé. Végső tisztességtételre gyültek össze sok százak megint, szomoruan zengett a turkevei magas toronyban a harang, sirt az orgona, a halotti ének. Csodálom, hogy tudtam szólni, imádkozni afelett a koporsó felett; s még nagyobb csoda, hogy fia halálán annak a bus édes anyának meg nem szakadt a szive; s hogy az a megtört lelkü édes atya és az egyetlen testvér elbirták sorsuk nehéz keresztfáját. Óh közöld velük továbbra is erős Isten a te erődöt, az erőtlennel!

Kedves gyermek volt a jó fiu. Hány gyermek van, ki busítja szüleinek szívét hátlátlansággal; ő mindig örvendezteté. Tanult, küzdött. Gimnáziumi tanulmányait bevégezte s egyetemi indexe első lapjáról tekint rám az arca. És kettészakadt az aranyfonál, május hó 4-én, virágos hónap kezdetén, ifjusága szép május havában, eltemettük sirva.

Óh pedig, hogy őrizte, óvta az önfeláldozó anyai szeretet. Hol van az édes anya, ki gyermekével elmegy tanolni a szülőföldről messze idegenbe, elcserélve az otthoni kényelmet idegenek házával, csak hogy ott lehessen gyermeke mellett,

mint ahogy mellettünk van szüntelen az isteni szeretet, az isteni gondviselés. Az atyai szív kész minden áldozatra gyermekeért és minden áldozatot megfizet az atyai házba vissza — hazatérő gyermek egy köszönő szava, egy mosolya, gyermeki kézcsókolása. Hát még mikor hegedűjét kezébe vette a kedves gyermek, fülemile zeng úgy a tavaszi erdőn, kivirult édes, boldog örömtől a ház! . . . Pihen a hegedű, gyászfátylat kötött rá a végzet, hegedűszó helyett keserves szülők zokogása hallszik s másik gyermekével tanul tovább a halvány bus anya, reszkető kézzel tartja a könyvet, könyves szemmel alig látja annak a betűit. Vigasztald könyörülő Isten, édes Vigasztalónk! A kedves halott sirja fölött ezer virág nyíljék, pacsirta zengje legszebb énekét — azt a szomoru családot pedig őrizze más próbáltatástól az Isten, hisz' betelt a mérték, szomoru lett a lelkük mindhalálig!

* * *

A kis Sallai Mili emlékezete.

Gyilkos folyó vagy, gyilkos a hullámod Berettyó vize. Megáradtál nagyon, szennyes mély vizeddel örvénylőn rohantál, mikor ott játszott a parti virágokkal Sallai Milike. Tán szóltál is hozzá, mikor

tépegette a parti virágot? Habod azt locsogta, hogy puhább ágy a te áramló hullámod, mint a fris zöld pázsit ott a hídő mellett.

Édes anyák, imádkoztok-e mindig gyermekeitekért, mikor átlélik azok küszöbeiteket? Sohse tudhatjátok, hogy visszajönnek-é, vagy csak visszahozzák. Jaj akkor aztán a ti sziveteknek!

Sallai Milike szegény édes anyja sokat imádkozott, becsületes atyja édes gyermekeért sok gondot hordozott, minden gondolatjuk a családjuké volt s mégis — óh mégis, könyörülő Isten azt rendelted, hogy koporsóba szálljon Sallai Milike, — Kedves boldog gyermekleány volt. Láttam orcáját sokszor, mikor a kisujszállási határ pusztai harangja hívott benünket Isten tiszteletére. A pusztai harang tán magától is megkondul, mikor temetik majd Sallai Milikét.

Gyermekjátékai közül hívta el Isten szent akarata. Hervadjon el partodon a virág, ahonnan elvitted kegyetlen Berettyó, a kedves leányt kora hervadásra s szomorun suhogjon partodon a fűzfa, szomorú zugással menjenek habjaid azért a sok könyért, melyeket elsirnak szegény Sallaiék! Anyák, imádkoztok-e mindig gyermekeitekért?

Adományok a „Szeretet“ céljaira.

Kenéz Lukács	1 — Szunyogh István nyugal-	S. Tóth Péterné	1 —
M. Kiss Lajos	1 — mazott tanító	4 — Daku Mihály	2 —
Ari Sándor	2 — K Nagy István	2 — Gönczi Sándor	5 —
Varga Sándor	1 — Daku Róza	1 20 Oláh László	1 20
Sáfár Albert	— 40 özv. Pápai Kálmánné	1 — Szőke Sándor	1 —
ifj. Veres János	1 — Pápai Gábor Mezőtur	1 — Koncz Krisztina	10 —
R. K.	1 — Molnár Áron	1 — Kenéz Lajos	2 —
özv. Daku Lajosné	1 — id. Puskás Lajos	5 — Népkör pénztára	2 —
Kis Károly	1 — Kovács Lajos	1 — Tóth Lajos tak. p.	
Turkevei gyűjtés:	7 — id. K. Szabó Lajos	1 — pénztáros	10 —

Kenderesről:	7 40	Posztós Ferencz	2 —	P. Szücs Imréné (Dé-	
Székely Józsefné Karcag	2 —	Szücs Lajos	2 —	vaványa)	1 —
Pólya Lajos	5 —	Furka András		Rázsó János s. lelkész	
Nyikos Jánosné	1 —	(Dévaványa)	1 —	ur gyűjtése Turkeve	9 —
özv. Kalavszky Lászlóné	5 —	Táncos Imre	1 —	Bordás Imre Nagy-Ecseg	1 —
Porteleky László Bpest	10 —	özv. Tóth Györgyné		id. Borsos Miklós	3 —
Antalfy Gyula Debrecen	4 —	(Kunmadaras)	1. 40	K. M.	1 —
Á Varga István Kunh.	1 20	Illéssy István	4 —	Tuka Sándor	1 —
özv. Jancsó Józsefné	4 —	F. Nagy Márton madaras	2 —	Borók Mózesné	2 —
özv. Gaál Jánosné	2 —	Szász János	2 —	id. Török Lajos	2 —
Cs. L.	— 60	özv. Csatári Zsuzsánna		Nagy István	2 —
Szász Lajos Livádia	2 —	(Kunmadaras)	2 —	Egy özvegy nő	4 —
Zilahi István	1 —	Boruzs Imre madaras	2 —	F. F.	4 —
özv. Pólya Illyésné	5 —	G. Tóth Imre	2 —	Munkás olvasóköri	5 —
özv. Nagy Sándorné	1 —	Réti pusztáról.		Földházi Albert	2 —
Kiss Lajos (Petrozsény)	2 —	Kovács Gábor	1 —	Dr. Mészáros Gyula	5 —
Torockai János	1 —	Szabó Imre	1 —	Mészáros Jenő	3 —
Ackerman szabó m.	2 —	id. Fekete Imre	1 —	Mészáros Miklós gazda	2 —
Szabó Balázs	2 —	Vatai Lajos	1 —	özv. Mészáros Miklósné	2 —
Szücs Károly	2 —	Szoboszlai Máté	— 40	Marjalaki Zsuzsánna	2 —
Szatmári István	— 50	Gööz András	1 —	özv. Tóth Sándorné	1 —
Zsepgellér Elenora Turk.	2 —	Kiss Gábor	1 —	Cs. Nagy Sándor	5 —
Nagy G. Sándor		Dávid Benjámín	1 —	Sándor Aladár	4 —
(Kunhegyes)	2 —	Tóth János	1 —	özv. Nyitrai Károlyné	5 —
Pólus Péterné	2 —	ifj. Oros Gy. Ferencz	1 —	Szász András tanító	
Kovács Elekné	2 —	ifj. Tóth Sándor	1 —	(Kenderes)	2 —
B. Kovács Lajosné	3 —	Barta Péter	1 —	özv. Jákó Károlyné	
Kiss Lajos közgyám		Kovács István	— 60	(Kunhegyes)	2 —
(Kunhegyes)	3 —	Herceg Sándor		K. J.	3 —
Imre Gergelyné	3 —	és Margit	— 40	K. M.	2 —
Olajos Pál lelkész ur gyűjtése		Torockay Lajos tanító	4 —	Asztalos Gyula ur gyűjtése	
(Törökszentmiklósról)	15 38	Nagy István		(Kunhegyesről)	16 —
özv. Piger Jánosné	1 —	(Pusztá-Ecseg)	1 —	Z. M.	2 —
Kovács László	3 —	Szücs Lajosné		Dr. Balogh Sándorné	
Balogh Albert	2 —	Czaga Eszter	2 —	(Kunmadaras)	5 —
Fekete Albert	2 —	Czaga István	2 —	Bubnyár Katalin	1 —
Szücs Károly	2 —	K. P.	1 —	Illyés Endre	
Szappanos Sándor	2 —	Balla Gyula	3 —	(Balmazújváros)	6 —
özv. Komáromi Bálintné	2 —	Balázs János tanító	2 —	özv. Kovács Ágostonné	2 —
Holländer Ignác	1 —	id. Boleman István	5 —	Bucsei László	2 —
özv. D Szegő Sándorné	1 —	B. Rázsó András és		Varga László	1 —
K. L.	1 —	S. Tóth Julianna	2 —	P. Nagy János	1 —

Felelős szerkesztő: **Török Imre** kisujszállási ref. lelkész.

Nyomatott a Szekeres-nyomda (tulajdonos: Csapp János) gyorsajtóján Kisujszálláson.